

geknakte hoofden onder een neerval van doem, gelijk het mij tenminste dunkt, want het is als een regen van bloed, of is het een zware treurwilgtak, die over deze gebogene figuren hangt? „Moeder wat stelt dat voor”, hoorde ik een voorbijgaanden jongen zeggen. De knaap kon nog niet weten, dat in alle kunst, zoowel in de verskunst, als de beeldhouwkunst en de muziek, de diepere bedoeling moet duidelijk wezen maar vele elementen vaag, want dat een kunstwerk is als het cosmische, dat het is als de natuur, die schoon is in de onbestemdheid van onvaste omtrekken.

Er rest mij te vermelden: de nog onaffe ingang van dezen nieuwen bouw, met opzij, in de twee ingangszuilen vertikaal verwerkt, de Gedachte, het Bevel en de Uitvoering.

De positie ten opzichte van elkaar van de verschillende figuurtjes, die de Uitvoering in beeld brengen, is zeer bewegelijk en mooi en vol plastische werking. De twee vertikale zuil-uitloopers, waaruit ze gehouwen zijn, hebben echter iets hangends gekregen, dat bij geheele afwerking — want deze banden zijn niet voltooid — wellicht verdwijnt. Het hangende karakter zou, als het bleef, in tegenspraak zijn met de beëindiging beneden, door groote manskoppen, op zichzelf beschouwd rijke en uitdrukkingvolle plastiek.

Wat boeit in dezen arbeid van Hildo Krop aan het Raadhuis is wel dit, dat men telkens onwillekeurig van het mooie detail toch weer opkijkt naar den heelen gevel, en dan bemerkt hoe vanzelfsprekend dit is, omdat hier geen werk, bij alle bekoring uit zich zelf, zóózeer boeit als het de passendheid doet van het werk bij het bouwwerk. Het een steunt hier het ander. En het beeldhouwwerk steunt wel zeer de verschijning van het geheele gebouw. Hildo Krop is in zeer bijzondere mate een bouwbeeldhouwer geworden in de nu reeds vele jaren, dat hij voor dezen verantwoordelijken, en bij uitstek op de gemeenschap gerichtten arbeid zooveel gelegenheid gehad heeft.

Hetgeen hem nog te doen staat is de bewerking van den granieten uitbouw onder het trappenhuis, een trappenhuis met nu nog gewoon-glazen ramen, maar waar gebrandschilderde vensters in zullen worden gezet van Roland Holst. Die granieten uitbouw, in zijn voorloopige, meetkunstige massawerking pikant en aangenaam om te zien, zal door Krop's beitels in grootere bewogenheid komen. Het nog niet opgeloste vraagstuk der twee naar voren springende punten, direct onder het hooge venster en boven dien uitbouw, waar of klein beeldhouwwerk komt of monumentale ijzeren lantarens gedacht zijn, worde hopelijk in laatstgenoemden zin beslist! Juist op de, hier even gebroken buiging van den nieuwen vleugel zullen groote zwarte lantarens voortreffelijk het kunnen doen.
